

Warszawa, dnia 21 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 685/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz (spr.)

SR del. Justyna Dołhy

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 21 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy M. W. syna Z. i K. ur. (...) w W.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 10 marca 2017 r. sygn. akt IV K 777/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia skazanego od wydatków w postępowaniu odwoławczym obciążając nimi Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 147,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek od towarów i usług.

SSO Zenon Stankiewicz SSO Aleksandra Mazurek SSR del. Justyna Dołhy

Sygn. akt VI Ka 685/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 21 listopada 2017r.

Wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 10 marca 2017r. został zaskarżony przez obrońcę skazanego M. W.. Apelacja ta nie jest zasadna. Zarzuty środka odwoławczego sprowadzają się w sposób oczywisty do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyczerpująco uargumentowanymi w uzasadnieniu orzeczenia.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. mającym podstawowe znaczenie dla regulacji omawianej problematyki, dolną granicę kary łącznej wyznacza zawsze najwyższa z kar wymierzonych za jedno przestępstwo z pozostałych w zbiegu przestępstw, a górną jej granicę tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju. Wybór sposobu łączenia kar i wymiar kary łącznej

orzekanej w danej sprawie uzależniony jest od okoliczności konkretnego przypadku, w tym w szczególności od związku przedmiotowego

i podmiotowego pomiędzy poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami oraz prognozy kryminologiczno-społecznej skazanego, w kontekście której uwzględnić należy wcześniejszą i późniejszą jego karalność oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstw, w tym w czasie odbywania kary.

Zastosowanie zatem przez sąd jednej z trzech zasad tj. absorpcji, asperacji czy kumulacji uzależnione jest od szeregu okoliczności występujących w każdej konkretnej sprawie. Kara łączna nie może być postrzegana jako instytucja prawna promująca powtarzające się zachowania przestępcze tylko z uwagi na ich bliskość czasowo- przedmiotową. Jej ostateczny rozmiar uwarunkowany jest okolicznościami, które powinny być brane pod uwagę przy każdym wymiarze kary. Wyrokując w trybie art. 85 k.k. należy mieć na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. a więc również oceniać właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a nade wszystko uwzględnić konieczność osiągnięcia celu zapobiegawczego i wychowawczego.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy miarkując wymiar kary łącznej wziął pod uwagę te wszystkie okoliczności. Przypomnieć należy, iż skazany jest sprawcą nad wyraz licznych przestępstw umyślnych, w przeważającej mierze skierowanych przeciwko temu samemu dobru prawem chronionemu, tj. mieniu, co wskazuje na wysoki stopień demoralizacji. Wydaje się w tej sytuacji, że decydującym kryterium oceny dolegliwości wymierzonej kary winna być postawa skazanego w trakcie odbywania kary, pod kątem realizowania celów resocjalizacyjnych. Z aktualnej opinii zakładu karnego wynika, że zachowanie skazanego, pomimo dwukrotnej karalności dyscyplinarnej, należy ocenić jako pozytywne. Z drugiej strony, trafnie podnosi Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wielokrotność przestępnych zachowań oraz znaczny upływ czasu pomiędzy nimi. W konsekwencji, orzekł Sąd karę łączną przy zastosowaniu zasady znacznej absorpcji. W wyniku połączenia kar skrócono skazanemu okres pozbawienia wolności o 9 miesięcy, co nie zezwala na postawienie zarzutu nadmiernej surowości, uzasadniającej dokonanie interwencji instancyjnej.

Koniecznym jest zaakcentowanie, iż kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy i nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wielokrotna karalność nie może stanowić pozytywnego czynnika prognostycznego. Winna skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Pogląd odmienny uzasadniał by w istocie premiowanie sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadził by praktycznie do bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 roku, sygn. II AKa 183/07 – Lex nr 360095)

Z przytoczonych wyżej powodów sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zakwestionowania trafności stanowiska Sądu Rejonowego, dlatego też utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Nietrafny jest nadto zarzut obrońcy niezastosowania przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10. 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Najwyraźniej omyłkowo wskazuje skarżący na uchybienie przepisowi §11 ust. 5 Rozporządzenia, w sytuacji gdy zastosowanie ma przepis §17 ust. 1 pkt 5 tegoż aktu prawnego. Wskazuje on kwotę 240 zł jako opłatę maksymalną, co przy uwzględnieniu treści §4 ust. 1, 2 i 3 Rozporządzenia, nie daje podstaw do zakwestionowania trafności rozstrzygnięcia w sprawie o stosunkowo nieskomplikowanym stanie faktycznym i prawnym.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego uzasadnione jest ustaloną trudną sytuacją materialną skazanego, zobligowanego do odbycia długotrwałej kary pozbawienia wolności.